

Шуменска поща

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА, СТОПАНСТВО И ОБЩЕСТВЕНОСТЪ
УРЕЖДА КОМИТЕТЪ

Редакторъ: ДИМ. РАДЕВЪ

Редакция и администрация

Пл. „Царъ Борисъ“, тел. 140

ИЗЛИЗА:

СРЪДА и СЖБОТА

ЗА ГОД. 80 ЛВ., 6 М. 50 ЛВ., 3 М., 30 ЛВ

ОБЯВЛЕНИЯ:

ТЪРГОВСКИ и ОФИЦИАЛНИ 2 ЛВ. КВ. СМ.

Предизборни позиви

Равноправие и възможност за проявление на всъки български гражданинъ цари въ нашата страна.

Какъ се използва споменатата възможност се вижда отъ предстоящитъ избори за народни представители—отъ позивитъ, които безъ смѣтка се прѣскаатъ.

Наредъ съ маниацитъ, плодъ на близкото минало, които се смѣтатъ годни за всичко, се редятъ и бивши партизани, запечени да вършатъ пропаганда и съчинителство на програми.

Много живѣлитъ и много властвувалитъ се хвалятъ съ много дѣла, но все чрезъ властѣта и мандатитъ си, а нищо вѣнъ отъ тѣхъ.

Всички кандидати чрезъ позивитъ си се манифестиратъ като многознающи и универсалисти. Нѣкои отъ тѣхъ сж добре известни на избирателитъ и по-добре щѣше да бжде да се оставятъ последнитъ да си направятъ преценка отколкото да се опитватъ да се показватъ каквито не сж и вмѣсто да опожарятъ евангелието на тълпоумието, тѣ продължаватъ да си служатъ съ него. Не е въпросъ само до знание, но е необходимо и можене. Обещанията нѣматъ стойностъ, ако тѣ не сж възможни и законни и на тѣхъ не се пада като на дългъ.

Политиката не е фраза, а дѣло, което преобразява живота. Да се теоризира е лесно, но мжчното е практически да се разрешатъ задачитъ на управлението, за което днешното правителство върши голѣми усилия.

Винаги политика трѣбва да излиза отъ единъ мирогледъ, а именно отъ който мирогледъ да стои държавата. Въ нито единъ позивъ не личатъ и следнитъ програмни искания, които се желаятъ отъ всички и трѣбва да станатъ.

1. На депутата не е позволено да се занимава съ всѣкакъ видъ административни ходатайства и вмѣшательства;

2. Нередовното посещение на Нар. събрание да влѣче следъ себе си изключване на депутата отъ състава му.

3. Презъ време на сесията на Нар. събрание народнитъ представители да нѣматъ право да упражняватъ своитъ професии.

4. Броятъ на представителитъ въ Нар. събрание да се сведе до 100, което не само ще позволи по-щателенъ подборъ на самитъ депутати, но ще усигури по-голѣма експедитивностъ и икономии.

5. На Нар. предствители да се плащатъ дневни само за посетени заседания и тѣзи дневни да не бждатъ по-високи отъ дневната заплата на висшитъ чиновници при министерствата.

Депутатскиятъ мандатъ не бива да се превръща въ едно изгодно сръдство за леко преподаване.

Между сегашнитъ кандидати има екземпляри, които сж редобили специаленъ менталитетъ, който гледа на временната обществена мисия като на едно постоянно, безгрижно и до-одно занятие.

Аферитъ съ наивността на народа де се преустановятъ.

М. Пенковъ

Д-ръ Атанасъ Никовъ

специалистъ кожни и венерически болести
приема болни

Шуменъ, ул. „Бѣласица“ — до дрогерията.

Какво става по свѣта

Неравенъ морски бой

Между единъ лекъ германски кръстосвачъ и 3 английски бойни кораби се е водила битка на 13 т. м. около гр. Монтевидео—Урагвай. Германскиятъ корабъ, който получилъ леки повреди, се е прибралъ въ пристанището на Монтевидео. Английскитъ кораби, засилени съ единъ тежъкъ кръстосвачъ, блокирали пристанището и чакатъ неприятелския корабъ да излѣзе на открито море и да му дадатъ решително сражение. Този морски бой се смѣта за най-сериозния отъ началото на войната до сега.

Русия и ОН

О. Н. по предложение на представителя на Аржентина, изключи Русия отъ О. Н. Въздържали се отъ гласуване 9 делегати. И безъ това, Русия напоследъкъ се дезинтересираше отъ О. Н.

Голѣмъ въздушенъ бой въ сев. море

Между английски и германски въздушни единици въ Сев. море стана ожесточенъ бой, Свалени сж нѣколко самолети и отъ дветъ страни.

Северната война

Руската офанзива въ Финландия започна. На известни пунктове червената армия е навлѣзла на повече отъ 120 километра въ неприятелската територия. Рускитъ войски сж достигнали границата на Норвегия.

Русия и Германия

Размѣнени сж ратификациитъ на договора между Русия и Германия за опредѣление новата граница между дветъ държави.

Най-скжпата война

Днешната война струва неимоверно скжпо. Тритъ воюващи държави харчатъ надъ шестъ милиарда лева дневно. Тази астрономическа цифра не може да не озадачава воюващитъ да продължаватъ ли или не войната.

Поведението на Италия

Фашисткиятъ съветъ е решилъ, че Италия ще продължава обявения на 1 септемврий неутралитетъ.

Отношенията между Германия и Италия оставатъ такива, каквито бѣха опредѣлени отъ пакта за подпомагане и отъ честитъ размѣнени възгледи въ Берлинъ, Залцбургъ и Милано.

Събитията, които биха станали въ Дунавския басейнъ и на Балканитъ интересуватъ прѣко Италия, поради факта, че сухоземнитъ и морски граници сж разширени съ Албания Италия ще осигури своя морски трафикъ, който е жизнена необходимостъ за нея.

Балтийскитъ държави

На състоялата се конференция на външнитъ министри на балтийскитъ държави е било взето решение последнитъ да не се мѣсятъ въ никакви конфликти.

Никола Шамарджиевъ

помощ. кметъ

не ще приема на именниятъ си день

Свещ. Николай Д. Хубанчевъ

тази год. не ще може да приема на именния си день—Никулденъ

Купувамъ стари вълнени парцали

Купувамъ всѣкакви вехти желѣза, изоставени мотори, като трактори, автомобили и др. разни части отъ машини
негодни за работа.

съ почитъ: С. АРАБАДЖИЯНЪ

Телефонъ № 78 Шуменъ, ул. „Ц. Йоана“ № 17

Подъ нашия погледъ

Историята на Европа и Свѣта

Докога ли историята на Европа ще изчерпва историята на свѣта? Все Европа ли ще разрешава сждбиитъ на свѣта и да опредѣля формитъ на практичното и теоретичното съзнание?

Нали, освенъ бѣлата раса, има и друга раса, ксяго брон по-вече отъ 1 милиардъ хора и иска да живѣе за властъ и владичество. Дали въ Азия и въ Африка не се вербува една гилантска душа, която не ще иска и да знае за конференциитъ и пактоветъ на Европа? И днесъ, въ южна Африка, въ царството на диамантътъ, се утвърждава единъ новъ човѣкъ на културата и революцията, водена отъ жълтия пролетариатъ.

Тия народи могатъ да наводнятъ Европа и преди всичко, да я под-

чинятъ стопански. Тамъ се развива индустрията въ чудовищни размѣри. Тропическитъ зони се механизиратъ.

Не е чудно екологичната техника да изнамѣри по-свършени оръжия и да ги обърне единъ день срещу „замѣнитъ на капиталистичния континентъ, който продаде техническитъ си открития на жълтитъ народи, за да изпълни каситъ си съ злато.

Жълтитъ човѣкъ, макаръ още и да не е стѣпилъ на спената на историята, си остава една загадка. Кой може да отрече, че той не се готви да нанесе последенъ ударъ на народитъ на утопнитъ и безработицата?

Може би ще сме предъ разкриването на голѣми перспективи... Може би!

Сигурно ще настѣли краятъ на историята на Европа и тепърва ще почне всемирната история. И за мнозина е ясно кои сили ще опредѣлятъ движението на тази всенародна епопея: тия сили сж национализмътъ и пролетарството. Едно е сигурно, че занаяредъ само духътъ на дисциплината, на строгото самосъзнание и духътъ на глжбината, qui vivra verra.

Fiat lux

Ю. Т. С.

по случай просвѣтния месецъ на клона „Плиска“

Три букви, три бисера, символъ на младежко творчество и ентузиазъмъ.

Роденъ и откърменъ край тихитъ води на бѣлиятъ Дунавъ, тѣй за кратко време можа да се наложи на българската младежъ и бѣ прегърнатъ отъ нея, като спасителна идея.

Нѣкога Ю. Т. С. бѣ всичко за младежъта, той бѣ фокусътъ, който събираше не само нейната любовъ, но и нейнитъ жертви. Въ храма на природата младежъта бѣ издигнала олтаря на собственото си превъзможане и възходъ, на който служеше съ жаръ и ентузиазъмъ. Бурнитъ следвоенни години бѣха пълни съ буренъ животъ и за българската младежъ—въ него се отразяваше духовното поражение на цѣло поколение, но същевременно се показаха инициалитъ на една нова вѣра, новъ възхвѣдъ.

Въ днитъ на всеобщо отчаяние и морална разруха, се издигнаха нови лозунги, на нови идеали и стремежи отъ българската младежъ: свежи надежди и неподозирана мощъ на младитъ замѣстиха унило-стѣта и безвѣрието на старитъ—и този пжтъ българската младежъ спаси България.

Борбата бѣ дълга: всички противъ насъ, а ние сами, по съ несломимото оржжие на твърда вѣра и неизчерпаема любовъ къмъ Царъ и Родина. Това е миналото!

Настоящето?

Сегга всѣки чувствува тѣжестта на раницата, всѣки броди роднитъ планини, всѣки знае дѣлото на юношитъ туристи, всѣки повече или помалко е туристъ. И въ това време на творчество пжтя на Ю. Т. С. се очертава „напредъ и нагоре“!

Напредъ, къмъ завоюване на недостжпното, на хубавото, на вѣчното.

Нагоре, къмъ слънцето и гордитъ върхове, нагоре, къмъ любимитъ планини.

Това е пжтя начартанъ отъ нашата история, пжтъ на творчество сръдъ планината. И сегга, когато трѣбва да агитираме намъ ще е достатъчно да кажемъ: живота въ планинитъ—дни на безкрайна луганица, блѣнъ за хората отъ града, пролѣтъ въ човѣшкия животъ!

А на Ю. Т. С. да пожелаемъ пакъ да трѣгне по своя пжтъ „напредъ и нагоре“ къмъ творчество сръдъ роднитъ планини!

АЛ. ЦВѢТКОВЪ

председателъ Шум. илонъ „Плиска“

отъ Ю. Т. С.

РИБА „ПЪСТЪРВА“

за НИКУЛДЕНЪ ще имаме въ
града отъ рибника на
Юрданъ Димитровъ — Търговище

Литературна страница

№ 11

Писателът общественик

Всѣки истински писател, който носи въ себе си заложи, стремѣжъ къмъ непрестанно придобиване на знания и воля за неуморенъ. Значи писателътъ трѣбва да е проникнатъ съ високъ моралъ и чувство на отговорност, чрезъ които да създаде творчество, което ще е по-съвършено колкото е отъ по-голямъ талантъ, и който превъзхожда сѣщо така социалниятъ духъ и широката похватност на общественика ще служи честно и развѣдрява идеята очертана предъ духовния взоръ на човѣка. Ясно ни става, че ако е истински писателъ има тѣзи качества, то неговитѣ произведения ще иматъ освенъ чисто художествената си стойностъ и външна идейна стойностъ, което е най-важното въ една творба.

Това е което ѣ дава смисълъ, целъ, и по-трайно влияние върху мисълта на човѣка, който пѣкъ става задълженъ къмъ автора, като му осигури почетно мѣсто въ пантеона на безсмъртнитѣ, а на творбата подхождащо въ сѣкровищницата на общочовѣшкия духъ и култура. Затова ако иска единъ писателъ да бѣде и творецъ освобождаващъ и хвърлящъ свѣтлина въсредъ обществения животъ то необходимо е той даде изразъ на тѣзи свои чувства и желания, които ще му подсказватъ и дадатъ възможностъ, да твори и осъществява една или друга полза на обществото.

Писателътъ е общественикъ защото той идва да твори за обществото, И отъ тукъ е голѣмиятъ интересъ, който проявява той къмъ живота, за осъзнаване и осмисляне. Действително такъвъ е процесътъ на просъзнаване, така писателътъ общественикъ се ражда въ своята пълнота и който въ вплотяването и дълбочината на произведението ще е само той, талантътъ стремящъ се поединъ цѣтъ на съвършенство въ живота. Ето отъ какъвъ характеръ трѣбва да произтичатъ замислитѣ на писателя общественикъ. Каквито изкушения и съблазни да маматъ, които ще опорочатъ неговата душа той трѣбва да се запази и разгърне сили въ служба на благо на обществото.

Тази почтеностъ е изразъ на твърда воля и силенъ характеръ, И тѣй писателътъ е общественикъ защото създава подпомага развитието на обществото

Никола Йордановъ.

Две книги за нашето село

Презъ тази година излъзоха две книги които си приличатъ по това, че въ тѣхъ сѣ вложени като нови културно-просвѣтни фактори: кооперацията, читалището, радиото, киното и т. н. Книгитѣ сѣ:

„Границата“ отъ Крумъ Григоровъ и „Равнината трѣпне“ отъ Василь Воденичарски.

Разказитѣ на Крумъ Григоровъ сѣ цененъ вносъ въ нашата селска белетристика. Нѣма въ тѣхъ прилични и сантиментални излияния. Грубата действителностъ, съ беднитѣ селски семейства, трудъ, кални улици и вѣченъ недоимѣкъ трѣбва да се промѣни. За това ратува младежътъ, който устройва читалищни групи и дава театрални представления. Въпрѣки че нѣкои отъ старитѣ пречатъ, победоносния маршъ на новото е неустоимъ и пролѣтни вълни се носятъ надъ изстрадалитѣ селски души.

Репортажитѣ на Василь Воденичарски иматъ общо съ разказитѣ на Крумъ Григоровъ, това, че и въ тѣхъ е показанъ

новия ликъ на нашето село. Усвоилъ много добре репортажния езикъ, авторътъ ни дава съ ярки художествени краски новитѣ културно-просвѣтни фактори. За забелязване е тѣжкия усѣтъ къмъ схващане на най-типичното въ героитѣ и тѣхнитѣ действия. Тия герои сѣ живи борци за просвѣта и напредѣкъ на изостаналото назадъ наше село.

Както въ единъ отъ миналиброве на нашата „лит. страница“ въ статия за тая книга на Василь Воденичарски бѣше казано, че авторътъ може да се опита и въ другата областъ на литературата—разказа, така и сега ние препорѣчваме това. Репортажитѣ е необходимъ тамъ, кждето имае бързопходни, масови явления. Той дава по-нетрайни образи и затова репортажитѣ сѣ предназначени за всѣкидневната преса. Разказътъ е друго. Авторътъ тамъ може да вложи цѣлата стихия отъ образи и идеи, които го вълнуватъ въ изискана художествена форма. И все пакъ, репортажитѣ на Василь Воденичарски сѣ нѣщо ново въ нашата най-нова литература. По неговия пѣкъ, навѣрно, ще трѣгнатъ много творци.

ОЛИ ХОЛЦМАНЪ въ Уфа—тонфилма „МОЯТА ЛЕЛЯ — ТВОЯТА ЛЕЛЯ“ подъ режисурата на КАРЛЪ БЪОЗЕ.

Василь Воденичарски

ВЕДРОВСКИ „ИНДУСТРИАЛНИ СЪВЕТНИЦИ“

(глава отъ неиздадена книга)

Преди нѣколко дена кмета прочете пѣсенъ на Чю Пио. Разсмѣ се.

И нему не сѣ простили? Забрави.

Но...

Нѣкой разказалъ на Станой, Станой разказалъ на Минковъ, че имало нѣкакъвъ вестникъ ча стената...

Писано било противъ спекулантиѣ.

Противъ лжекооператоритѣ. Имена не се споменаваха.

Но...

„Гузень не гоненъ бѣга“.

Чули, не видѣли, а камо ли прочели вестника, подгонени; единиятъ за своитѣ печалби, другиятъ за топлото каснерско мѣсто; двамата приятели задъхано хлѣватъ въ канцеларията на лошия адвокатъ, но добъръ, кротѣкъ човѣкъ—Сте-

фанъ Стефановъ.

Той има една „стихия“—ребуситѣ.

При тѣхъ го свариха „индустриалнитѣ съветници“.

—Господинъ, кмвте... Станой Ставровъ може би мисли, че се намира въ своята кръчма и че сѣ грѣмливия си гласъ укротява пиянитѣ,

Кмета вдигна очудено малката си глава.

Вгледа се въ разтревожениѣтѣ „индустриални съветници“.

Кръчмара задъхано произнася своята „филипка“.

—Господинъ, кмете. защо не си гледате работата, защо не хаеете, когато изъ селото циркулиратъ хайманитѣ... бунтуватъ хората, насѣкватъ ги като кучета срѣщу насъ. На какво прилича това?.. Тукъ нѣма управия?..

Задъ златнитѣ рамки на очилата мигатъ очудени миши очи: Станой продължи.

—Онѣ нехранимайковци, нѣматъ ли си друга работа, ами сѣ седнали вестници да пишатъ? Хората да псуватъ? Кой имъ е кривъ че сѣ сиромаси?—Да сѣ печелили бащитѣ имъ!..

Очудения, смаянъ кметъ свали очилата, разтри сѣ дланъ сънливитѣ си очи.

—Какво е станало?!

Намѣси се Минковъ.

—Впроса се отнася до стенния вестникъ.

Кмета още нищо не разбира. Гласа на кръчмара отново загърмя.

—Вестника... хартията закачена на стената...

—Е-е?

—Трѣбва да бѣде смѣкнатъ.

—Защо? Такива вестници има навѣсѣкжде.

—Има... ама тоя не е като другитѣ... отгърмя и стихна гласа на кръчмара.

Любомиръ М. Шеревъ

Нѣкога

Изъ морската повърхностъ, гладка, синя азъ спирамъ погледъ нѣде устремѣнъ а най-вече, кждето ти замина... тамъ гдето въ мигъ изчезна ти за менъ...

Горчива скръбъ ми тровеше сърдцето като че ли бѣхъ сторилъ нѣкой грѣхъ а на брѣга се цлискаше морето... потяпашо въ пѣсенъ и въ смѣхъ.

Акорди

Небето съ тайна усмивка

на плахи петна се разля.

—Ей мѣлкомъ деньтъ отминава

тежи уморена глава.

А мислитѣ тежко олово.

рвзяждатъ, горятъ като въ пещъ.

—Кжде си о, вѣро могъща

рже нѣмъ рже да прострешъ?

загубихъ разцвѣтната младостъ

и свѣтло—лжичитѣ дни,

душа сѣкрушена риде,

бушуватъ младежки гърди...

Че нѣма ги диптѣ разцвѣтни

животътъ злочестъ ги отне,

и както листата презъ есенъ,

тѣй тихо, безъ шумъ ги отне

О, спомени, спете въ душата

недей ме смущава сърде,

въ гърдитѣ ми спри сѣ утѣха—

въ гърдитѣ разбито сърдце.

Небето съ тайна усмивка

на плахи петна се разля,

отъ днитѣ, и тоя изминалъ

тежи уморена глава,

ВАСИЛЬ ПАУНОВЪ—студентъ—Шуменъ.

Б о с я к ъ

Не съмъ синътъ на графъ прославенъ съ синя, благородна кръвъ, а парий бледенъ и забравенъ, между босячитѣ най-пръвъ.

Живѣя въ дупка подъ земята,

като картина безъ очи,

не ми израшатъ небесата

живителнитѣ си лжчи.

Ала въ сънътъ си цвѣтнождъръ

азъ виждамъ другъ извишенъ свѣтъ:

кристаленъ, хубавъ и премждъръ,

и въ който съмъ на всички братъ.

И ставамъ, О, пробуда тежка! Кжде е свѣтлитѣ ми домъ? И любовта обилна, жежка, и правдата на златенъ тронъ

Уви! Панъ въ дупката съмъ

босякъ оксанъ и презрѣтъ,

и панъ неволята ме плиска,

като лодка въ буренъ океанъ

Но въ мигъ отъ мисль—отъ

навѣнъ излизамъ вдъхновенъ

„Съ многото е всѣки силенъ“

елате всички братя съ менъ!

Че тамъ задъ синитѣ баири

наднича китенъ майски день,

трѣбата ми за него свири, и

за него да умремъ безъ свѣтъ!

ХРИСТО БОЯДЖИЕВЪ

Сетне пакъ Станой

И следъ като се издѣ

нѣколко пѣти, докаралъ човѣкъ, ражданъ не

на Ведрово, а за

пенсионеръ до състо

стомания магнатъ

Ежндсѣнъ Куеилъ.

Единъ отъ романитѣ

Синклеръ. Само, че

тѣ „индустриални

постигнаха много

своята цѣлъ, отко

нитѣ американци.

Стефанъ Стефановъ

тревожи.

Неспокойно започна

върти въ мекия столъ

махва нѣколко пѣти

очила... Накрай обща

дустриалнитѣ съветни

село Ведрово всичко.

искаха... Грабна басту

хлупи широкополата

до ушитѣ си. И полъ

заситни сѣ кжитѣ кра

читалището. 1)

1) Изъ „Искри“—отгъзъ.

Чуждитъ езици

и шпионажа

Въ лият моменти, когато всички народи напрегнати са и стъга напред, за до посрещне евентуалностите на утрешния ден, струва ми се, че повикът: „който, отъ всички страни се отправя у насъ за хладнокръвие, спокойствие и повече разумъ е недостатъченъ за да ни предпази отъ многото опасности, които дебнатъ и застрашаватъ страната ни. Най-силното и невидимо оръжие въ такива моменти, съ което си служатъ всички чужди държави, сега е установено въ пленъ ходъ. Шпионажътъ е на работа. Неприятелътъ не подбира срѣдства да се добера до интересувашитъ го важни военни и дори стопански тайни. Той търси и не особено трудно намира кални съвѣсти, които за пари биха заложили и живота си. Скъпо платени агенти днесъ се ширятъ навсѣкде, гдето могатъ да узнаятъ нѣщо, което би имало значение за действията на господаритъ имъ. Едва ли българското сърдце би продало на чужда държава тайнствата си и душата си за пари и облаги. Най-често съдолната и гнусна роля на шпиони се нагърбватъ чужденци, които въ нашата ханаанска земя намиратъ приемъ и даже любовно отношение.

И тѣ чужденцитъ шпиони, независимо отъ народността, сѣи, сѣ най-опаснитъ, най-дръзкитъ и най-ловкитъ. Не подбиратъ срѣдства и служейки си съ толѣми финансови възможности, представени имъ отъ държавитъ, чито агенти сѣи, денонсиратъ копаятъ устоитъ на държавата ни. Тѣхни ценни помощници най-често сѣ имунитетата имъ на чужди поданици, а най-вече възможността свободно да се сношаватъ и водятъ разговори помежду си на своя, чуждъ и не разбираемъ за насъ езикъ. Тѣ могатъ не-обезпокоявани отъ никого, говорейки на езика, който само тѣ разбиратъ, гласно да кроятъ планове и си и размѣнятъ впечатления отъ наблюденията и откритията си. Тѣхнитъ взаимни разговори, поради това, не могатъ да бждатъ контролирани отъ гражданството, а още по-малко отъ органитъ на властта.

Опасността, която свободно-то говорене на чуждъ езикъ може да представлява за сигурността на държавата въ днешния моментъ се схвана отъ нѣкои народи, които не закъсняха да забранятъ на чужденцитъ да говорятъ на другъ езикъ, освенъ говоримия въ държавата въ която живѣятъ.

Така Франция преди известно време забрани разговоритъ по улицитъ и телефонитъ на другъ езикъ, освенъ на френски. Същото стори и Германия. Това не подсказвали, че е наложително и у насъ, да се взематъ не-забавно мѣрки щото да се отнеме възможността на онѣзи, които, злоупотребявайки съ свободата, дадена на чужденцитъ у насъ, на какъвто езикъ имъ е угодно! Да се забрани говоренето на другъ езикъ, освенъ на българския! Да отнемемъ едно оръжие на шпионитъ. Това толкова по-вече се налага тамъ, кждето все още се срѣщатъ по-малко или по-вече конпактни маси отъ чужди елементи, по-малко или по-вече фанатизирани. Мѣрката е належаща по-вече отъ всѣки другъ пѣтъ. Моментътъ я налага. Всички да говорятъ само български езикъ!

Р. Е.

Тукъ ще ви разкажа за...

ФРЕНСКА ИЗМАМА КЪМЪ НЕГРИТЪ
ПРЕЗЪ СЪВЪТОВНАТА ВОЙНА

По какъвъ въроломъ начинъ французитъ злоупотрѣбватъ наивността на негритъ въ своитъ колонии, за да ги каратъ на фронта, се вижда отъ следния разказъ на единъ негръ—пленникъ:

„Казвамъ се Моди Днали Н’Дисе и съмъ синъ на главатаря на Бакелъ въ Сенегалъ. Още преди избухването на войната бѣха ме пращали два пѣти въ Франция да уча езика и да се запознавамъ съ европейскитъ нрави. Прѣзъ декем. 1915 французитъ поискаха отъ всички негрски главатари да имъ изпратятъ своитъ младежи: казваха, че искали да имъ покажатъ най-хубавитъ градове на Франция: Марсилия, Бордо, Парижъ и мн. др. чудесии—и пѣтуването щѣло да бѣде не само безплатно, но и дневни сме щѣли да получаваме. Нѣкои не искаха да дойдатъ, но после бѣха заставени. Въ Сентъ Луи, начина отъ 8 януар. 1916, получихме първото си военно обучение. На 12 юни, слѣдъ 11 дневно обучение въ Докортъ, бѣхме качени на парахода „Лоаръ“ и слѣзохме въ Марсилия. Сетне престояхме известно време въ Франция на обучение въ една мѣстност непозната менъ. Тамъ бѣха събрани сенегалски и судански негри съ началници французи. Други войски не видѣхъ. Внезапно ни се каза, че германцитъ обявили война на Франция и че сега ние трѣбвало да помагаме на французитъ за благодарѣнията, които ни правели. Бѣхме изпратени въ Вердюнъ и ни се каза да вървимъ въ атака на ножъ. По-рано, обаче никой не ни бѣ казалъ, че ще се биемъ“.

Наистина, това било презъ миналата война, но не може ли

напълно справедливо да се каже и днесъ, когато наедно съ французии и англичани и туземното население го подготвятъ за война?

ИСТОРИЯТА НА БИРАТА

Смѣта се, че бирата е достояние само на сѣверно-европейскитъ народи, но въ сжщностъ не е тъй. Тя е била разпространена още отъ най-старо време, даже вѣтъ отъ Европа. Извѣстна е била на египтянитъ, а Ксенофонъ, на връщане съ неговитъ „десетъ хиляди войници“, намѣрилъ въ Армения „единъ счемиченъ сокъ, съ който, като свикне човѣкъ, приятенъ е на вкусъ“. Пиели сѣ я много келтитъ и франкитъ и самото ѣ название не е нѣмско, а произлиза отъ латинския глаголъ *pidere* и то отъ галската му форма *divege*—пия, и отговаря на славянското название пиво. Прѣзъ срѣднитъ вѣкове бирата се е произвеждала много въ нѣкои французки и белгийски монастири, отъ вѣщи монаси, които сѣ казвали *samdarii*—отъ тамъ навѣрно е произлѣзло името Гамбринусъ. Въ Германия прѣзъ срѣдн. вѣкове, прѣди създаването на пивоварнитъ фабрики, бирата се е варѣла отъ женитъ въ къщи. Трайна бира за по-дълго време и за износъ е почнала да се произвежда, когато било узнато, че хмела ѣ придава трайност; това растение пѣкъ с пренесено въ Срѣдна Европа навѣрно презъ преселението на народитъ. На германцитъ се пада, обаче, заслугата за усъвършенстването на бирата.

ПЕЧАТНИЦА

„ЗОРА“ - Шуменъ

ВИНАГИ

КАМЕННИ ВЪГЛИЩА НА СКЛАДЪ

Нека запомнятъ клиентитъ ми отъ града и околията, че въ склада ми винаги има доброкачествени КАМЕННИ ВЪГЛИЩА.

Отъ склада ДИМ МИРЯНОВЪ.

Библиотека „Шуменска поща“

24

който майка му суши прането, прѣчка веднага изтича да отсече отъ дрѣна, който се зелѣнѣеше между другитъ дървета въ тѣхния дворъ; но космитъ и онуй, на което Григоръ вика съ едно мѣчно, кучешко име, а неговитъ другарчета „чамъ-сакъзъ“ и на което Григоръ търка прѣчицата съ космитъ?? Само туй отложи всичкитъ му надежди за опитването до още три дни, докато най-сетне досѣтливата му мисль откри.—Ще отреже косми отъ опашката на нѣкой конь! Хей, че кжде е билъ умѣтъ му до сега да се сети! Ами за онуй, съ кучешкото име, за „чамъ-сакъза“ той ще събере отъ дърветата, Колко има по дърветата изъ тѣхната градина!

Когато приготви четири жички (той помнѣше, че тѣ бѣха точно четири) и завърза на двата края на дрѣновата прѣчка, като я остави и малко извита нагоре, отрѣзанитъ отъ опашката на конь бѣли косми, като ги натри и на „чамъ-сакъза“, тогава изпъкна предъ него нуждата отъ оная дѣсчица съ дупчицитъ, върху която минаваха като по мостъ жичитъ и на която Григоръ викаше „магаренце“. Веднага следъ това се досѣти и за онова черно „нѣщенце“, въ четирѣтѣхъ дупки на което се затѣкваха опнатитъ „жички“. Той всичко това успѣ да направи, като за онова черно „нѣщенце“ закова внимателно една по-лъскава тенекийка. Сетне пакъ

ДАЛИЛА

Шуменъ

ЗАЩО всички дами
и госпожници
предпочитатъ
бръсиро-фризьорския
салонъ „ДАЛИЛА“

Защото държи рекордъ съ електрическо къдрене, съ усъвършенствувани апарати, съ специални европейски масла,—гарантирана трайност, безъ паряне и изгаряне на главитъ и коситъ, завити краища на букли до израсване на косата. Защото работи фризури по нови журнали съ електромаша и водна ондоляция.

Въ козметическия отдѣлъ се поставятъ специални биологични маски, които 50% подмладяватъ. Боядисване съ безвредни бои на коситъ и мустацитъ съ 48 естествени цвѣтове и 4 различни марки.

Въ мъжкия отдѣлъ, течаша вода, еденични кърпи леко бръснене на збобѣкарски столове.

Съ почитъ и уважение къмъ всички:
ПЕНЧО АРНАУДОВЪ
СРЕЩУ 7 П. ПОЛКЪ—ШУМЕНЪ.

Не е реклама, но е фактъ

ФАБРИКАТА ЗА КОНСЕРВИ

„Народна храна“

на БРАТЯ ЯКО И НИСИМЪ БАХСИЕВИ

Е СНАБДИЛА И ТАЯ ГОДИНА ВСИЧКИ КОЛОНИАЛНИ МАГАЗИНИ СЪ СВОИТЪ ВКУСНИ, ЧИСТО ИЗРАБОТЕНИ И ДОБРОКАЧЕСТВЕННИ КОНСЕРВИ, ЗАЩОТО ФАБРИКАТА Е ВЛОЖИЛА ТАЯ ГОДИНА ОЩЕ ПО ВЕЧЕ АМБИЦИЯТА ДА ЗАДОВОЛИ И НАЙ-ИЗТЪНЧЕНИЯ ВКУСЪ НА СВОИТЪ КЛИЕНТИ.

ТЪРСЕТЕ ПО ВСИЧКИ КОЛОНИАЛНИ
МАГАЗИНИ КОНСЕРВА

„Народна храна“

платете си
абонамента

21

„Пречупена цигулка“

планътъ започна да расте по-вече и да става по-голямъ.

Отъ тоя щастливъ день замечтаното дете се заскита изъ селскитъ боклуци. По улицитъ, когато минаваше, загледано въ земята то насѣбра много тенекийки. Подъ стрѣхата съгледа една бутната широка чамова дѣска. тъкмо такава, каквата му трѣбваше и търсѣше. Сетне прерови сандѣка кждето имаше много малки и голѣми гвоздени, тамъ намѣри и много подходящи инструменти, като: тънки и дебели свределчета, чукове и чукучета, далти, имаше и едно еренде,—нѣща, съ които баща му често поправеше колата и си служеше изобщо за много домашни работи.

Когато всичко бѣше приготвено и скрито въ плѣвнята, то най-напредъ съ ерендето изтѣни чамовата дѣска, съ моливъ по нея начерта формата на цигулка, сетне, понеже то нѣмаше собственъ лѣкъ за дърворѣзба, поиска отъ единъ свой съученикъ, който му услужи, но за жалостъ, бѣше си свършилъ презъ миналата учебна година всичкитъ бичкийки. Следъ дълга душевна борба, която нѣколко дена гложди детското сърдце, Сотиръ се реши най-сетне и открадна нѣколко яйца отъ тѣхния курникъ, които замѣни на селския бакалинъ, който продаваше всичко, за едно снопче бичкийки. Следъ това

шуменска поща

Вестник за култура, стопанство и общественост

Хроника

Даръ отъ Н. В. Царя за беднитъ отъ града за коледнитъ празници сж получени 5,000 лв.

г. Илия Радевъ внесе въ общината сумата 2000 лв., за подпомагане Шуменскитъ бедни граждани по случай Коледнитъ празници, вѣнъ отъ облагането, което е направено отъ търговската организация. Комитета му изказва сърдечна благодарностъ.

Шуменския общински съветъ ще заседава на 18 т. м. 1939 година при дневенъ редъ:

1. Гласуване допълнителенъ бюджетъ за 1939 г.

2. Гласуване нови приходи по чл. 76 Н. Законъ гр. общини за посрещане нуждитъ въ връзка съ международнитъ събития.

3. Гласуване 1 извънреденъ бюджетъ.

4. Гласуване бюджета на общината за 1940 год.

Разни.

Напълно обезпращени и приятни на пушене сж само цигаритъ „КАРТЕЛЪ“ отъ всички качества.

Заседание на комитета по организиране зимната помощъ въ града се състоя на 15 т. м. при дневенъ редъ: организиране събиране помощи отъ гражданитъ за подпомагане бедни и нуждающи се гражд. презъ зимата.

Министерството на Народната просвѣта е назначило свещ. Хубанчевъ за лекторъ въ Учит. Институтъ. Отецъ Хубанчевъ е завършилъ свободния и Държавния Университети. Пожелаваме му успѣхи и въ областта на просвѣтата.

Изборъ за адвокатски съветъ на Шуменската колегия ще се извърши утре—17 т. м.

Нашиятъ добъръ сътрудникъ попъ Дошо (протоиерей Д. п. Василевъ) насоро е билъ поканенъ отъ светата Старо—Загорска Митрополия да изнесе нѣколко сказки въ епархията й. По този поводъ той е изнесълъ нѣколко много добре посетени сказки отъ религиозенъ характеръ въ Стара—Загора, Казанлъкъ и др.

Съгражданката ни П. Ив. Халачева, госпожа на зап. полковникъ г-нъ Ив. Халачевъ, е приета за членка въ съюза на женитъ—писателки. Поздравяваме писателката за този й успѣхъ.

Клетва ще полагатъ утре, 10 ч., въ двора на казармата на 7 полкъ, младитъ войници, които бѣха повикани на 75 дневно обучение.

На 19 т. м. Никулденъ е патронния празникъ на девическата ни гимназия „Нанчо Поповичъ“, когато се чувствува тържествено голѣмиятъ Шуменски благодетелъ, патронъ на гимназията и I-вата прогимназия. По този случай на 18 т. м. вечеръта, 8-50 часа въ салона на читалището „Арх. Михаилъ“ гимназията ще изнесе своята традиционна литературна музикална вечеръ, а на самия Никулденъ ще има панихида въ църквата Св. Възнесение и въ 10-50 часа тържество съ полагане вѣнецъ предъ памятника на Нанчо Поповичъ.

ЗЕМЕДЪЛЦИ, СТОПАНИ ОТЪ ШУМЕНЪ И ОКОЛИЯТА! Всички въ недѣля 17 т. м. 9 часа сутринъта въ салона „ОДЕОНЪ“ на събрание, на което ще говори Директора на професията г-нъ ШУМЕЛОВЪ, бившъ нашъ областенъ директоръ.

Данъчното и акцизното управления предстои да се измѣстятъ въ нови помѣщения. Първото учреждение ще отиде въ кжщата на Дося Янакиева а второто—въ кжщата на покойния Стателовъ.

Обичашъ ли ме наистина?

(Разказъ отъ Д. Бюрне)

Една само сѣнка имаше въ щатието на Каролъ Данхамъ. Каролъ бѣше лудо влюбена въ Билъ—нейниятъ хубавъ съпругъ. Омжжена преди две години, бѣше извънредно щастлива, съ изключение на ония моменти, когато не бѣше сигурна дали Билъ я обичаше наистина.

Такива кризи я обхващаха неочаквано. Каролъ не можеше да ги побеждава. Отведнажъ отъ лжчезарното небе на съпругеското й щастие надвисваше буреносенъ облакъ. Каролъ бѣгаше тогава на телефона, търсѣше Билъ въ бюрото и го питаше съ задъханъ гласъ дали я обича.

За Билъ това не бѣше приятно. Отначало се ограничаваше да й отговори: „Не бжди глупава, мила. Разбира се, че те обичамъ“. Бѣше й го повторилъ стотици пжти, но съмнението оставаше въ главата на Каролъ и се превърна въ цѣло мжчение: отъ известно време Билъ не й се усмихваше, защото нейнитъ подозрения го ядосваха.

—Чуй, Каролъ. Мисля, че съмъ ти далъ достатъчно доказателства за преданностъ презъ тѣзи две години. Престани да ме правишъ нещастенъ—

тебъ и менъ—въобразявайки си нѣща, които не сжществуватъ. —Азъ не си въобразявамъ нищо, искамъ само да бжда сигурна.

—Бжди сагурна и не мисли по-вече.

Но тя не можеше да се победи. Бѣше извънъ силитъ й. Престана да пита мжжа си, но за нея бѣше истинско мжчение. Бѣше почти болна. Отъ симпатична женичка съ прекрасенъ характеръ тя се превърна въ лошо и нервно създание. Билъ реагира: стана отъ своя страна мраченъ, мълчаливъ. Тѣкниятъ бракъ, който до сега бѣше свѣтълъ—се помрачаваше.

Най-после, една хубава утринъ, Каролъ се качи въ своята двумѣстна кола и се отправи къмъ майка си, на която между сълзи изложи „случаятъ Билъ“.

Майка й я изслуша внимателно, и когато Каролъ свърши, я посветва безъ да се колебае:

—Това е много просто, мила. Ако искашъ да изпиташъ любовта на Билъ, кажи му, че си решила да го напуснешъ. Кажи му само, че не си щастлива вече съ него и че желаетъ свободата си. Ако те умолява да не го напускашъ, ще имашъ желаното увѣрение.

НАЙ-ВЕЛИКИЯ МОМЕНТЪ ОТЪ ЖИВОТА НА Д-РЪ РОБЕРТЪ КОХЪ
Нашата снимка представлява една сцена отъ новия филмъ на „ТОБИСЪ“—„РОБЕРТЪ КОХЪ—ПОБЕДИТЕЛЪ НА СМЪРТЬТА“. Това е момента въ които РОБЕРТЪ КОХЪ за пръвъ пжть следъ дългогодишна работа открива нодъ микроскопа бацила на туберкулозата. Отъ този моментъ смъртта е победена!
Снимката представлява ЕМИЛЬ ЯННИСЪ като РОБЕРТЪ КОХЪ и РАЙМОНДЪ ШЕЛХЕРЪ съ ролята на неговия асистентъ.

Фото „ТОБИСЪ“

най-внимателно изрѣза горнята дъска на цигулката. За долната и страничнитъ извити джгички, които смѣташе, че не може да изработи, отъ дъска, той си послужи съ дебелъ картонъ, останалъ му отъ миналата учебна година. За дрѣжка на напредващата въ построението си цигулка, Сотиръ отрѣза отъ една липа хубаво парченце, което бѣше мѣко и се гладѣше леко. Въ дрѣжката имаше много по-сложна работа отъ всичко друго, а особено онова накрая, дето като охлювъ е извито! Но това той го поопрости и направи право, само въ лекъ жгълъ надолу. Сетне далтичкитъ и свределчетата му послужиха отлично и вече почти готова, бждещата цигулчица очакваше сглобяването. Сотиръ тука наистина, видѣ голѣма трудностъ.—Рѣдкитъ туткалъ не искаше да лепне, а той не знаеше и какъ да го направи. Но, скоро му дойде на ума една щастлива мисль.—Той изтича при единствения въ селото коларъ и дърводѣлецъ, попита какъ става по-гжстъ и лепкавъ туткалътъ, тамъ му казаха и той, като намаза много варената на силенъ пламъкъ туткалена вода, която вече стана гжста и леплива, на мѣстата, кждето трѣбваше да се слепятъ отдѣлнитъ части на цигулчицата; притисна я съ нѣколко потезички дървца и я остави така тамъ, скрита въ плѣвнята тъкмо два дни, за да изсъхне.

Презъ тия два дни бедното детско сърдце горѣше отъ очакване и съмения, Дали ще залепне тоя пустъ туткалъ? Ами най-главното—дали ще свири цигулчицата, ако не като на Григора, то, поне малко, само да издава тамъ нѣкакъвси звукъ... само звукъ... Когато рано заранъта той ставаше събуденъ отъ баща си, за да отидатъ на работа, или пъкъ вечеръ когато се връщаше кжсно, Сотиръ крадешкомъ изтичваше най-първо въ плевнята. Тамъ дълго съ притаенъ дѣхъ той гледаше притиснатата цигулчица, въ гърдитъ му понѣкога се повдигаха бурни възторзи и при вида на тая чудна свѣтина той плѣскаше тихо съ ржце, скачаше край нея и въ очитъ му свѣткаха тѣй неузнаваеми искрици догдето не проекти заканващиятъ се гласъ на баща му. И ето, че на третия день той откри цигулчицата. О, чудо! Тя бѣше толкова здраво залепнала и сглобена! И само каква форма! Че почти сжщата като на Григора, макаръ чо не издута тѣй и не товкова лъскава. Но нищо! Само да свири! Да може да издава тѣй нѣкакъ само звукъ!... само звукъ!...

Ето кое най-много тревожеше Сотира,

Тоя день бѣше празникъ и никой не отиде на работа. Сотиръ значи можеше още днеска да я пробва. Ами жички и прѣчката съ бѣлитъ косми? Нейсе жититъ—ще различи той отъ кабела, на

Опитътъ бѣше героиченъ. Каролъ бѣше отчаянъ. Ощата вечеръ малката дѣщерка изигра на пиано: Каролъ отъ съпруга си, че бѣше отъ брака си и че бѣше де при родителитъ си. Пустна дълбока вѣзди облекчение.

—Ти ми снемашъ варъ, мила—извика той.

—Ка... Какво?—протресе се Каролъ.

—Искамъ да кажа, че се наситихъ на нашия животъ.

—О! Билъ!...

—Не ти говорихъ това, защото не искахъ причиня болка. Но сега и ти си отекчена отъ това да бжда откровения.

—Но Билъ—изохка.

—никога не съмъ казвалъ съмъ отекчена отъ тебъ.

—Все едно значи.

—Нищо подобно! Азъ съмъ уморена отъ тебе, Билъ, азъ те обичамъ. Бихъ ако ме напуснешъ.

Билъ я гледаше смилно.

—Какво те прихваща той. Първо ме увѣрявашъ си наситена, а после—обичашъ.

Устнитъ на Каролъ се ха. Две сълзи напълниха витъ й очи.

—Билъ... излъгахъ искахъ да разтрогвамъ съюзъ. Щастлива съмъ обичамъ. Говорихъ ти мо да се увѣря, че ме обичашъ.

—А—каза Билъ—Они изпитание на любовта.

—Да, Билъ... Прости.

—Изпитвала си ме до на коситъ ми. Успѣ да ти шишъ характера ми, но успѣшъ да разрушишъ та ми. Съжалявамъ, но може да продължава по-

—Билъ! Ти ме напусна.

Извини ме, Каролъ.

погрижа за тебъ. Разви-

бжде даденъ въ-

азъ...

—Разводътъ?...

—Разбира се. Това е м-

кото разрешение. Отъ та-

черъ си излизамъ.

—Не, не, Билъ. Не мога.

—Защо не? Само да не-

куфара си.

Той се запжти къмъ ст-

та, но Каролъ го пресрещ-

се хвърли на врата му. Хи-

ше страшно.

—О, Билъ! Мили. Зака-

те не си отивай. Ще се-

ако те загубя. Не мога-

въе безъ тебъ. Остани.

Лицето на Билъ бѣше-

ничаемо.

—Защо да остана, когато-

винаги се съмнявашъ въ-

любовъ. Не мога да по-

по-вече твоитъ подозрени-

—Билъ, не ще го прав-

кога вече.

—Закълни се—каза той.

стоко—че нѣма да се-

вашъ никога вече.

—Никога вече! Заклевамъ-

въ сватбенния ни прѣстенъ.

Той я прегръна.—Добро-

вамъ.